

barnet. Gud tarv ikkje venta til det vert eit tenkande menneske. Det er nok naa han hev aa gjera med eit syndigt menneske som treng naade. „Lat smaa-borni koma til meg, hindra dei ikkje!“ Dermed hev han gjeve oss rett til aa døypa borni, rett til aa gjera dei naaden paa den maaten som dei kann taka imot. Me ser i dette ei kjærleg innboding til aa døypa borni vaare, og daa leitar me ikkje etter eit strengt bod som segjer: De skal døypa borei! Soleis er det og med nattverden. Jesus gjev ikkje fyreskrifter i det einskilde um kven som skal brukaa nattverden. Sakramenti er naadegaavor som me tek imot med takk.

Men no segjer Guds ord: „Utan tru er det umogelegt aa tekkast Gud.“ Hebr. 11, 6. Og tru maa ein koma til gjennom umvendiag. „Umvend dykk, og tru evangeliet!“ segjer Jesus Mark. 1, 15.

Naar det gjeld daap, segjer apostelen Peter Apg. 2, 38: „Umvend dykk, og kvar av dykk late seg døyba i Jesu Kristi namn.“ Hev ikkje daa baptistane rett, naar dei segjer at umvending og tru maa ganga fyre daapen?

Jau, naar det gjeld vaksne, skal me berre døypa dei som umvender seg og trur evangeliet. Gjeld det smaa nyfødde born, kann me ikkje tala um umvending, for umvending er hugskifte i det medvittande sjælivet. Den som umvender seg lyt sjølv vita um det. Kva skal so umvendingi vera til? Ho skal bøygja og knekkja den mothug som vaart medisodde syndige tanke- og kjensle- og viljeliv hev mot Gud og hans rike. Umvending skal

oss „fatige i aandi“, so me ser at ikkje greider aa koma inn i Guds re med vaar eigen klokskap eller vaar eigen sterke vilje.

Jesus segjer Matt. 18, 3: „Vender de ikkje um og vert som borni, so kjem de slett ikkje inn i himmelriket.“ Her ser me at maalet med umvendingi er aa gjera oss like borni. Me vaksne hev ei umframtid hindring fraa Guds naade som

borni ikkje hev. Det er vaart medvitan- de sjæliv som gjer oss so karslege, at me ikkje med vaar naturlege vilje vil taka imot naaden. Nyfødde born kann ikkje umvenda seg, men dei treng det ikkje heller, for dei hev ikkje den hindring i seg som umvendigi skal vinna over hjaa den vaksne. Dei er det som den vaksne skal umvenda seg til aa verta. Difor segjer Jesus til oss vaksne: „Sæle er dei fatige aandi, for himmelriket er deira.“ Men um borni segjer han utan avgrensning: „Guds rike hører slike til.“

Me kann daa segja med biskop Martensen at all daap er barnedaap. Det er siett ikkje so at borni plent lyt verta vaksne først. Tvertimot. Den vaksne lyt verta barn fyrr han kann døypast.

(Meir.)

Indrem. ungdomsskule paa Frekhaug ved Bergen.

Nytt kurs 6. oktbr. Gjentor kann velja eit teoretisk eller praktisk parti. Valfrie fag: Engelsk og matematikk. Two internat. Stipend. Plan fritt tilsendt.

Olav Vikoren, Frekhaug.

Kaffistovone åt mållaget Haugesund.

Telefongarden Torget og Haraldsgt. 126
ved Landmannstorget.

Framifrå stell.

Beste og billegaste matstover i byen.
Husbunad i norsk stil. Stort bladhald.

Solglimit

maanadsblad for Norsk vanføresak —
kjem ut i Alvøy, pris kr. 2,00 um aaret. Meldingar, utgreidningar um saki fraa inn- og utland, forteljingar o. a. Styd vanføresaki ved aa tinga bladet!

Stille Stunder,

det einaste kristelege uppbyggingsblad i landet paa heilnorsk maal, gjeng no ut i eit tal av 4000 eksemplarar og er spreidt over det heile land.

Det naar alle kristeleg og nasjonalt interessera serleg i landsbygderne, men også i byarne, og det vert lese av langt fleire enn sjølv tingarflokken.

Stille Stunder

er difor eit framføraa

lysingsblad.

Ei lysing i dette bladet naar soleis lenger enn lysingar i blad av same storlek elles. Det naar unge og gamle, bonde og bymann!

Lysingsprisen er 10 øre pr. m.m.

Alt slag

Prentingsarbeid

iær ein utført i

Voss Boktrykkeri

(Henr. Voss Bokhandel).

Hugs bladpengarne!

STILLE STUNDER kjem ut på Voss kvár vika og kostar med sendepengar kr. 4,00 for året. Tingarsamlarar fær for 5 løyste blad det 6te fritt. Kann tingast på alle poststader i landet. Uppsegjinger av bladet må vera komne til sendestova innan utgangen av halvåret. Elles stend tingi fast. Tilskrift til styret er sokneprest Barstad, Voss, og sendestova Voss Boktrykkeri

VOSS BOKTRYKKERI, (Bokhandelen), VOSS

Nr. 35

Laurdag 25. september

Bladstyre: Johannes A. Barstad, Peter Hognestad, Henr. Kaarstad, Bernt Støylen

38. aarg. | 1926

Mora og barnet.

Bøyg over barnet mora sit
medan det roleg blundar,
ser kor det smilar i svevne blidt
aat leiken i draume-lundar.

Kva er det du lær aat, du barnet mitt?
kviskrar daa mora, blankt og blidt,
so bivrande mjuk i møle.
Kva er det for sol og sæle?

Bøyg over barnet mora bed
bonene mjuke, mange,
for blide, blundande barnet sitt,
held det so trutt i fanget.
Vesle guten med blomekinn,
du dyre, velsigna skatten min!
Eingong du ut paa ferda
legg i den vide verda.

Korleis vil det daa ganga deg
paa livsens vegar dei lange?
Soleis undrast ho mor, er redd
ho, for steinane mange,
redd at barnet skal slaa seg, aa!

Veit ho lite kan hjelpa daa.
So bed ho Vaarherre varne
det dyre, velsigna barnet.

Kunde eg taka fraa vegen din
stoytesteinane mange,
kunde eg taka deg, guten min,
varmt og varleg i fanget
naar du gjorde deg noko mein,

støytte din fot paa nokon stein!

Aa, eg so gjerne munde
hjelpe, so sant eg kunde!

Drykken veit eg og lurar, han,
lumsk som ein orm i graset.
Vinet daara og draga han,
bærlande blankt i glaset.

Rusdrykkormen kan draga deg
inn i villa paa ondskaps veg:
Som etn smjugande slange
drykken daara so mange,

Men eg veit og, du vesle svein,
band som den orm skal binda
Noregs kvinner — med bøn for born —
fangetraaden mun tvinna:

Reysta skal me or landet ut
rusdrykkormen fraa moy og gut!
Noregs møder det mange
bitt den giftige slange.

Bøyg over barnet møder bed
bøna som troll kan tvinge.
Tusen møder den same bøn
ber i si varme bringe:

Denne Stein vil me taka bort,
signe barnet naar so er gjort.
Noregs kvinner dei mange
biti den giftige slange.

M. HØGAASEN
(i „Menneskevennen“).

Dei stille stunder.

Haakon Garaasen.

„Den arme fekk ofte ein rikedom i barm, ein skatt i sitt mod og sitt lynde“.

Han heite berre Olsen, noko anna namn veit eg ikkje. Han hadde tilhelde sitt paa Brunlanes gamleheim og koperte att meg den vinteren eg budde i Fredriksvern. Han var utlærd skreddar men 21 aar gammal vart han herja av gjiktfeberen og hadde no dei siste 14 aara ikkje kome or senga. Han var krøpling heilt ut, det ruvde som um han hadde kome for nære ein stor eld, baade henderne og føterne hans var reint bokstaveleg hopkrulla.

Han aatte sjølv ei sterk tru paa det overnaturlege, det som vi nemner aðen. Og det var i sanning ein hard lagnad denne mannen møtte. Full av arbeidsmod og livslust vart han 21 aar gammal herja paa det mest naadelause, krøpling for levetida. Ein skulde tru at han maatte bli knust, men det vart han ikkje. Framum alt: han maatte bli beisk, beisk mot alt og alle, beisk mot dei hell det som sende den harde lagnaden over honom, det store ukjende som styrer med alt. Men det vart han ikkje. Han vart krøpling lekamleg, men han vart ingen krøpling aandeleig. Augo skein blanke og barnegode, han aatte eit vet so godt og han bar paa ein resignasjon saa stor og mild, det var reint som det

lyste av'n. Eg gjekk sterk og frisk og fri min veg gjenom verda, men kvar beiskt og vonlaust tunglynde, det var ein djup mild resignasjon, det laag ein gong ein ny motegang tok arbeidsmodus og humør fraa meg, daa fann eg veg ut til krøplingen paa Brunlanes gamleheim. Kvifor? *Eg vilde hos denne mannen hente nytt mod, ny tru, ny kraft.* Og det var som om han paa si sida tykte gaman i dette at eg kom og saag om'n. Kvar har du vanka no, du vart saa leuge borte? undra nan stundom. Eg saag skiledgt hoss det ljøska av glede over andlete hans horje gonga eg steig inn over dørstokken hans. Og andre folk sa til meg at ja, det er pent av deg at du ser om denne stakaren paa gamleheimen, han som ligg der og ingen veg kann koma. Men sanninga er denne: eg fekk saa uendeleg mykje meir enn eg gav. Eg hadde baade armar og bein og kunde koma kringom saa mykje eg vilde og hadde vanka vide, han derimot laag der han laag i aar etter aar, lel var det han som prata og fortalte; eg sat meste tida berre og lydde paa. Det var paa svartaste vinteren detta, det var surt og graatt i vere, det seig som eit mismod over meg, daa laut eg ut og drive, gaa det av meg. Daa la eg gjerne vegen min ut om kysthospitalte og Rakkeledane, stod og saag og lydde, sjøen som kvitna om skjer og grunnskjer, have som mol og marma kring oddar og nes, skumkransen som steig og sokk i lange, rytmiske baaredrag. Her var det aldri stilt. Men paa rome hos krøplingen paa gamleheimen, der var jo stilt. Der sat eg og stirde ut og saag hoss nysnøen skein mot ruta. Stundom opna eg glase og den kalde tri venene som kom fraa dans i sommarnatta. . . .

Det var eit varsel. Men det var ikkje noko godt varsel. Aare etter møtte og saag hoss nysnøen skein mot ruta. Ulykka møtte alle desse tri venene som kom fraa dans i sommarnatta. . . .

Dei møtte lagnaden. Og lagnan lyst mann bera til rygg brest. Og det gjorde han. I denne sin tragiske lagnad saag han Guds allmagt. Er det ikkje Gud som styrer alt? „Jeg siger eder at alle eders hovedhaar er talte, ja at end ikke en spurv falder til jorden uden hans vilje!“ Allfader aaleine ser kva det er som batar oss best. Skal vi daa klaga oss naar moteboren kjem? Berre eitt kan vi gjera, bøyge oss, og midt i ulykka prise Gud, saa som dei gjorde det gammalt attende. „Nakin kom eg aat verda

nakin vender eg attende, Herren gav, Herren tok, hans namn vere lova!“ Dette er den store resignasjonen, og denne er det som ber over alle vanskars. Eg tala ofte med denne mannen om det som hit høyrer. Daa tindra det i augo hans, han greip ned i strengjera og song: „Sørg o fader du, jeg vil ikke sørge!“

Denne mannen aatte og kunstnar-givnad. Trass i at han mest ikkje aatte anten hender hell føter, han stulla endaa baade med kunstmaaling og fotografering og naadde her utruleg langt fram. —

Vinteren kvarv, vaaren kom, eg laut seie farvel til kjenningsane mine i Fredriksvern, mine vegar laag no ut aat andre kantar. No gjekk det fleire aar og han krøplingen som laag paa gamleheimen paa Brunlanes, kvarv ut or tankane mine. Saa en dag kom det brev til meg fraa oversystera, ho bad um avskrift av tolvtalvisa, denne som eg skrev opp der paa Brunlanes. Samstundes spurde ho um eg kunde hugsa ein som heitte Olsen, ein krøpling som kopierte for meg? No fanst han ikkje meir. Han song ofte om henne som fekk dø i Laanghvitans sjø. No hadde han sjølv gaatt heimatt aitt store opphav.

Denne mannen vart gravlagd paa fatiggassa si rekning utan likfylge og ingen minnestein syner kvar han kviler, eg vil difor med denne mi vesle skildring reisa honom det siste minne. Han heitte berre Olsen og han vart berre ein krøpling men det er mi tru at denne mannen han skal ikkje paa den ytterste dagen staas som krøpling for sin Gud. Eg trur mykje hellere at det vil gaa ein smil over andlite aat St. Peter, og St. Peter han vil seie omlag som saa: „Visseleg du heiter berre Olsen og vart berre ein krøpling, men du har vori trufast over lite, eg vil gi deg magt over mykje, gaa inn til gleda aat herren din, stig paa, min ven!“ — — —

Hugs
bladpengarne

A. Hetle - Skomaker

- Voss -

Godt utvalg i alle sorter skotøi.
Arbeidsstøvler. — Beksemstøvler.
Eget arbeide. Sendes overalt mot
efterkrav. — Reparationer utføres
billigst. Telefon 189.

Herre, eg takkar deg.

(Tone: Næmre Gud til deg.)

Herre, eg takkar deg
for ljos og liv,
og for alt godt du meig
av naade giv.

Alt, ja alt kva eg treng
kjem som paa engleveng
til meg fraa himlen med
di signing ned.

Upp mot din himmelborg
stig bøni varm
høgt yver strid og sorg
ifraa min barm:
Gjev at paa englevis
hjarta si lov og pris
jublante fager maa
upp til deg naa!

Glad kjem eg daa til deg
med all mi trond.

Fredfullt so kveder eg
min himmelsong.

Og yver livet mitt
straala skal ljoset ditt,
til eg i himlen din
ein gong tred inn.

Daa skal med tunga ny
usegjeleg
saleg høgt yver sky
eg lova deg.

Daa skal løyst fraa all strid
eg fram for truna di
syngja mitt englekval
jublante glad.

Daapskristendom og vekkjingskristendom.

Av
biskop Peter Hognestad.

(Framhald)

Korleis er det so med barnedaap? Han er ikkje beintfram paaboden i Guds ord, men det som bibelen segjer um frelsa og trond til frelsa, fører til barne-daap. Jesus segjer til Nikodemus Joh. 3, 5 f. at det som er født av kjøt, er kjøt, og utan at ein vert fødd av vatn og Ande, kann han ikkje koma inn i Guds rike. Den kristne daapen var ikkje innsett daa, men me kann trygt sêgja at Jesus sightar fram til ein slik daap. So hev han daa sagt at alle treng ei nyføding um dei skal koma inn i Guds rike. Dette gjeld baade vaksne og born. Paa den andre sida segjer Jesus um borni Mark. 10, 14: „Lat smaaborni koma til meg og hindra dei ikkje, for Guds rike høyrer slike til“. Og naar han velsignar dei, so gjev han dei ei aandelag gaava. Sume hev sagt at desse borni var so store at dei kunde skyna og taka imot Jesu ord. Men dei er jo ikkje sagt, tvertimot brukar Luk. 18, 15 eit ord som tyder nær paa nyfødde born, det same ordet som brukast um Jesus i stallen i Betlehem. Naar Paulus i Kol. 2, 11 liknar daapen med umskjeringi, daa ligg det nær aa minna um, at umskjeringi fekk dei jødiske gutane alt naar dei var 8 dagar gamle. I Luk. 1, 15 hev me ett engleord for at eit barn skal verta fyllt med den Heilage Ande alt fraa moders liv. Korleis kann so prof. Ordign segja at „spædbarnet er i det heile ikke modtageligt for aandelig paavirkning?“ Anten maa engleordet vera falskt, eller og kann eit lite barn verkeleg taka imot den Heilage Ande.

Med sjæleliv meiner mange berre det som ligg upp i dagen, vit og vilje og kjensla som tanken kann fylgia med i. Kristendomen vert daa berre det som dei veit og kjerner i seg. Men nyare sjælegranskingar hev fenge meir og meir auga paa eit umedvitande sjæleliv, eit som gjeng mykje djupare enn tanke og vit kann fylgia. Det er liksom kjellaren i sjæli, men i den kjellaren ligg det icke raad av mange slag, baade godt og vær. Derifraa stig det upp i dagen hugskot, tankar, drifter. Og det ser ut til at det gjeng mang ein løyndarveg under jordi inn i denne kjellaren.

Det er Gud som hev skapt sjæli, og um han daa hev laga det so at frelsa fraa synd kann naa inn i sjæli fraa loft til kjellar, ja endaa fylgia etter dei løynde vegar som elles syndi plar lura seg inn, skulde me ikkje taka imot det med takk? Eg treng so mykje naade, at eg er takksam for di fleire vegar han kann finna inn i sjæli, ja i likamslivet med.

So kann naaden og finna veg til

Er det gale aa døypa born av di dei ikkje kann taka imot Guds naade, skal me daa segja at Gud ikkje kann naa fram med sin naade so langt som syndi naar? Guds ord segjer et alle menneske er fødde med synd, men skulde ikkje kunna frelsa deim fyrr dei vert so og so mange aar gamle!

Kva tenker ein baptist um borni sine? Er dei heidningar? Nei daa slær mange um og segjer at dei bed for borni sine eller legg henderne paa deim, so dei skal faa den Heilage Ande. So er det daa mogelegt for smaaborn aa faa den Heilage Ande likevel! Men kvifor daa finna paa eit nytt naademiddel og ganga utanum det som ligg næraast for handi, daapen?

Gud hev gjeve oss two slag naademiddel: ord og sakrament. Det kann han ikkje hava meint soleis at han vil gjeve oss two slag naade. Nei, han gjev oss same naaden, men paa two maatar gjennom two vegar. Ordet vender seg til tankelivet, til det medvitande sjælelivet, du lyt høgra ordet og skyra det, um du skal faa godt av det. Sakramentet gjeng djupare, det vender seg til natursida, det umedvitande sjælelivet.

Med sjæleliv meiner mange berre det som ligg upp i dagen, vit og vilje og kjensla som tanken kann fylgia med i. Kristendomen vert daa berre det som dei veit og kjerner i seg. Men nyare sjælegranskingar hev fenge meir og meir auga paa eit umedvitande sjæleliv, eit som gjeng mykje djupare enn tanke og vit kann fylgia. Det er liksom kjellaren i sjæli, men i den kjellaren ligg det icke raad av mange slag, baade godt og vær. Derifraa stig det upp i dagen hugskot, tankar, drifter. Og det ser ut til at det gjeng mang ein løyndarveg under jordi inn i denne kjellaren.

Det er Gud som hev skapt sjæli, og um han daa hev laga det so at frelsa fraa synd kann naa inn i sjæli fraa loft til kjellar, ja endaa fylgia etter dei løynde vegar som elles syndi plar lura seg inn, skulde me ikkje taka imot det med takk? Eg treng so mykje naade, at eg er takksam for di fleire vegar han kann finna inn i sjæli, ja i likamslivet med.

Bøn.

*Aa Jesus, hovding for den her,
som slær det vonde ned,
å lat meg sjå di høge ferd,
å lat meg fylgja med!
Du ser kor striden hjå meg brenn
kvar einast dag og tid —
kom løys meg, løys meg smått um
senn,
kom gjer meg sterk og fri!*

*Du ser kor vesal her eg gjeng
i striden tung og hard;
du ser då best, eg hjelpi treng,
skal skjer eg ganga klar;
du veit so vel dei mange fall,
min båt kann støyta på!
Aa sjå, eg gjev meg deg i vald!
eg deg til ljós vil få.*

*Eg hev slik hug å fylgja deg,
som gjeng i bårebrus
på ville hav — so trygg ein veg —
ei ansar stormvers sus.*

*Eg hev slik hug; men å eg rædd
sig ned i myrke kav —
det bylgjedrag å verta hædd —
å Jesus ver min stav!*

*Aa rekk meg handi, Jesus min,
eg stend på ville hav!
Du ser, kor twilen på meg vinn,
kor trui veiknar av!
Aa rekk meg handi, Jesus min,
eg ropar på ditt namn.
Aa lyft meg i det skipet inn,
som ber meg trygt i hamn!*

OLAV ØDEGAARD.

Berre denne Herrens bøn er nok til å syna usanningi i denne tankegangen.

So kjem bøner, som hev for auga den åndelege striden og dei vanstrar, eit Guds barn hev å møta her i verdi.

Der er åndelege fiender, sterke hermakter som strid mot Gud, og som legg sine illråder mot Guds folk, freistar å fanga deim i sine garn.

Stundom kann det vera naudsynleg for Gud å setja sine på utsette og vande postar, der faren er større enn elles, og det kann liggja i hans

upsedarpelan å brukia fiendene stundom til å prøva Guds born.

Og syndi hev fyllt verdi med so mangt og mykje vondt, som gjer livet vanskelegt å liva og fører med seg so mange pinor.

Mot alt dette vert det bede um hjelp og kraft.

Og det vert bede med den barnlege tru og visse, at Faderen, den mektige og allrådande, den rike og den høge, vil hjelpe borni sine.

Det er ei *barnebøn*, der barnet legg seg inn til faderbarmen og kjänner seg trygg og sæl og rik i hans umhugsame kjærleik.

Og det er ei bøn, som gjev Gud all æra. Det er ei tilbedande bøn. Ei lovsongsbøn, som gjer Faderen i himmelen stor.

So skal me beda! Lat oss mæla bønene våre med denne bøni. So skal me sjå, kor fatige og trong-hjarta dei er.

Lat oss beda Gud um å gjera våre hjarto vide, so det kunde verta rom for Herrens bøneånd. Då vilde bønene våre kunne veksa upp til å nærma seg Herrens bøn i høgd og innhald. Det må me trå etter.

Gud hjelpe oss til det.

Johs. Barstad.

Solmyrkret då Jesus døydde.

Um dette solmyrkret lyder i gammal soge so:

Dionysius, ein lærde athenar, var med venen sin, Apollophanes reist til Ægypten for å auka kunskapane sine i stjernetyding. Nett som han i dette høvet uppheldt seg i Heliopolis, inntraff Jesu dødsdag og han gav gaum etter det overnaturlege solmyrkret. Han sa då til Apollophanes: «Anten lid gudomen illt, eller so er jordi nær sin undergang». Som me veit vårt Jesus krossfest i den jødiske påske, altsò då det var fullmåne, og det soleis ikkje kunde verta noko naturlegt solmyrker. Solmyrkret vart difor den stjernekunngle mannen ei uløyseleg gâte. Trellianus skriv, at det var det største

som nokorsinne hev hendt. Dagen vart innsveipt i natt, og stjernene vart synberre. Han fortel, at det i Nikea i Bisyrien ogso traff inn ein jordskjelv, so mange hus fall saman. Denne Dionysius skal etter segni vera den same som domaren Dionysius, som vert umtala i ap.gj. 17, 34. Han hadde då vorte høg embetsmann i Athen, ein av rådsmednene på Areopagos. Då Paulus forkynnte evangeliet um den krossfeste og uppstadne Kristus Jesus, fekk Dionysius fyrst løysing på den løynde gåta um solmyrkret.

Bladmannaskulen
gjiev upplæring i bladarbeid ved brevbyte. Plan fritt.

Bladstyrar HANS AARNES,
Bygdøy, Oslo.

Solglimit

månadsblad for Norsk vanføresak —
kjem ut i Alvøy, pris kr.
2,00 um året. Meldingar,
utgreidingar um saki frå
inn- og utland, forteljingar o. a. Styd vanføresaki ved å tinga bladet!

F R A M

14-dagleg tidsskrift, utgjeve
av studentmållaga i Oslo,
Nidaros og Aas.
Kostar berre kr. 1,50 kvartalet.
Fritt og friskt.

Bondeungdomslaget, Stavanger

*Matstova, Øvre Holmegt. 20
Kaffistova, Torget 6
Kaffistova, Østervåg 25.
GOD MAT OG GODT STELL.*

**Kaffistovone åt mållaget
Haugesund.**

*Teléfongarden Torget og Haraldsgt. 126
ved Landmannstorget.*

Framifrå stell.
Beste og billegaste matstover i byen
Husbunad i norsk stil.
Stort bladhald.

STILLE STUNDER kjem ut i Volda kvar 14. dag og kostar med sendepengar kr. 3,00 for året. Tingarsamlarar fær for 5 løyste blad det 6te fritt. Kan tingast på alle poststadar i landet. Uppsegjingar av bladet må vera komne til sendestova innan utgangen av halvåret. Elles stend tingingi fast. Tilskrift til styret og sendestova er fru sokneprest Barstad, Volda

Nr. 6.

30. mars 1935.

47. årgangen.

Ein god kristen.

Tale ved bibelskulen på Fjellhaug
av Ludvig Hope.

I.

Når eg skal prøva å segja nokre ord til dykk ungdomar som hev vore her og no skal fara her ifrå, vilde eg gjerne bera fram noko som kunde vera dykk til nytte.

Eg går ut frå at dei reiser heim att som truande kristne, dei fleste av dykk, med den faste yvertyding at de vil liva som kristne heile livet.

Det er store ting som hev hendt når ein ungdom tek det stiget.

Det er stort for han sjølv.

Stort for heimbygdi.

Stort for landet.

Stort for Guds rike.

Men lat meg segja det — ikkje so det skal skräma nokon, men se de aldri skal verta sjølvtrygge: De vil møta mangt som vil freista dykk til å slakka av, synda og snu ryggen til Gud. Mykje av det slaget vil de møta, mykje som de idag aldri drøymer um.

Syndi, satan og verdi vil vera i hælen på dykk natt og dag.

Eg vil ikkje segja meir her um desse freistande makter. Men eg vil gjerne gjeva dykk eit godt ord med på vegen, eit ord um korleis de skal koma igjenom, med eit berenga liv og ei frelst sjel.

Tekst: Og skriv til engelen for kyrkjelyden i Filadelfia: Dette segjer den Heilage, den Sannordige, han som let upp, og ingen let att, og let att, og ingen let upp:

Eg veit um dine gjerningar. Sjå, eg hev sett framfor deg ei opna dør, og ingen kann lata henne att; for du hev liti kraft og hev likevel halde mitt ord og ikkje forneitta mitt namn.

Sjå, eg let nokre av Satans synagoga koma, som dei segjer dei er jødar og ikkje er det, men lyg; sjå, eg vil gjera so at dei skal koma og falda for fætene dine og kjenna at eg hev elsa deg.

Sidan du hev teke vare på mitt ord um tolmod, so vil eg og halde deg fri frå den freistings stund som skal koma yver all heimen til å freista deim som bur på jordi.

Eg kjem snart; haldt fast ved det du hev, so ingen skal ta kruna di!

Den som sigrar, honom vil eg gje ra til ein pilar i min Guds tempel, og han skal aldri meir gå ut der ifrå, og eg vil skriva på honom min Guds namn og namnet på min Guds by, det nye Jerusalem, det som kjem ned frå himmeln frå min Gud, og mitt namn det nye.

Opb. 3, 7—12.

II.

I ordet me las, står det noko som eg vil beda dykk taka med. Det står:

«Du hev likevel halde mitt ord og ikkje forneitta mitt namn.»

Halda Guds ord — kva vil det segja?

Fyrst vil det segja at me brukar Guds ord, les det.

Det er ei underleg makt i Guds ord. Og denne makti møter kvar ein som opnar bibelen og les ordet. Det er Gud som talar til oss.

Me vert so titt mana til å be, og det er rett nok. Me skal tala med Gud. Og Gud vere takk at me hev fått denne store retten.

Men Gud må også få tala med oss.

Må han ikkje det? Kann me i lengdi greida oss med at me talar med han, og ikkje han med oss?

Eg trur det ikkje. Fær ikkje Gud tala med oss, ja fær han ikkje fyrst og sist tala med oss, vil bønelivet vårt verta utvatna og mekanisk, utan evne til å bera oss uppe.

Lat oss aldri gløyma at det er i bibelen Gud talar til oss. Ord i bibelen er Guds ord til oss. Og når so du les i bibelen, so talar Gud, med deg.

Vil du prøva å minnast det? Kanskje fyrr du veit av det hev ordi frå Gud gripe hjarta ditt. Og fyrr du veit av det hev du teke til å tala med han. Ord i bibelen er Guds ord til oss.

Ungdom: *Bruk Guds ord!*

Kva du elles må leggja til side, fonda du ikkje hev tid til det, legg aldri til side Guds ord.

Eg vil ikkje taka nokon lovnad av deg, at du skal lesa so og so mange vers og kap. um dagen eller vika. Slik høyrer ikkje saman med den evangeliske fridomen. Men du gjer klokt i å fylgia dette råd: *Bruk Guds ord!*

Les vers 10 i teksti. Eingong skal også du med undring få sjå kor du vart boren yver

so mang ei freistung, fordi du tok vare på Guds ord.

Men det å halda Guds ord er noko meir enn berre å lesa det. Du må også *liva etter* ordet, innretta livet ditt etter det. Du må gjera det, elles hjelper det ikkje um du les aldri so mykje.

Det vil føra deg inn i mange stridar, mykje naud og kanskje også svidande skamkjensle. Det vil mangein gong驱va deg i kne og tvinga fram ei tåre.

Då fær du mykje bruk for eit rom der du kann vera áleine med Gud.

Men då skal du også på underleg vis få uppliva samfund med Gud. Då skal du få sjå at Guds kraft vert fullenda i vanmakt.

Lat aldri nokon ting i livet få deg til å smyga forbi Guds vilje i ordet. Lat andre segja at du er dum. Bry deg aldri um det. Det hev folk alltid sagt.

Den som liver etter Guds ord, hev Guds signing yver seg. Det er livsens største rikdom.

Lat meg her leggja til noko:

Um so gale hender — og det vil henda — at de ikkje alltid held dykk etter Guds ord, so må de ikkje missa modet for det. Lat aldri dei synner og feilstig de gjer, skräma dykk burt frå Gud.

Hev du gjort noko gale, hev du synda, so tilstā det. Legg aldri imot når Guds ánd tuktar deg, men lat Gud få rett. So tilgjev han deg.

Det er vondt at du bryt Guds bod. Men det er noko som er endå verre. Det er å kapsla syndi inne i eit vondt samvit og snu ryggen til Gud.

Det er verre!

For den ærlege skal det lukkast. Men for den uærlege må det gå gale — tilslutt.

Hev du bore deg dumt eller stygt åt, so tilstā det for Gud.

Hev du vorte likesæl for Guds rike, so seg det.

Hev du vorte verdsleg, stolt og stor i eigne tankar, so løyn det ikkje for Gud.

Han ventar ikkje at me skal vera fullkomne, her i verdi; difor gav han oss nåde. Men han ventar at me skal vera *ærlege*, og tilstā når me gjer noko gale.

—
«Du hev halde mitt ord og ikkje forneitta mitt namn.»

Når de no kjem heim og skal taka fat på det vanlege kvardagslivet,

kvar på sin plass, so spyrst det um de maktar dette: ikkje å forneitta Jesu namn.

Korleis skal me då vitna um Jesus? spør de.

Fyrst og fremst skal de vitna med livet, med det de *er*. Ver soleis, prøv å liva soleis at dei andre ungdomane i bygdi eller byen lyt tilstā for seg sjølv: han (eller ho) er ein kristen.

Ver soleis i heimen din, at far og mor kann segja, når dei talår saman um deg: Kor glade me er fordi me sende barnet vårt til Fjellhaug.

Og so skal du heller ikkje vera so brennande rædd for å *segja* eit ord um Frelsaren din, når Gud opnar vegen for deg. Hugs på, det gjeng kanskje fleire enn du trur og ventar på eit ord frå deg nettupp um dette.

Det var ei ung, evnerik gjente i ei av bygdene våre som hadde vorte ein kristen. Fyrr hadde ho styrt heile ungdomsflokk i dalen. So sette ho seg ned og skrev til kvar ein av dei gamle venene og fortalte det som hadde hendt med henne. Og mange av dei svara: Me vil fylgja deg.

Kanskje de også kunde vera med å leida vene og kjenningar til Kristus.

III.

So er det eit par påminningar, eg gjerne vilde de skulde taka med dykk — og aldri gløyma.

Den første er denne: Når de no kjem heim att, må de *søkja selskap med dei kristne* på den staden der de bur.

Høyrer de det?

Kann henda dei fleste kristne på heimstaden din er gamle. Kanskje du synest dei er noko stive og trøngsynte. Dei hev gått heime hjå seg sjølv all sin dag og streva og grunda, og synet hev teke form og farge av dalen og fjellet der dei bur.

Og so kjem du heim frå skulen med mange nye tankar og med nytt syn på mange ting. Kanskje du på hjartebotnen også hyser ein dull tanke um at du er ikkje so lite klok no, mykje klokare enn dei gamle kristne der heime.

Du, høyr på meg litigrand: Ver ikkje altfor sjølvklok. Smil ikkje til dei gamle, um du synest dei hev rare meininger um eit og anna. Prøv å forstå dei. Diskuter

—
«Du hev halde mitt ord og ikkje forneitta mitt namn.»

Når de no kjem heim og skal taka fat på det vanlege kvardagslivet,

ikkje so mykje med dei, lær av dei, hør Guds ord saman med dei og be saman med dei.

Sjølvsgatt meiner eg ikkje at du skal hava same meininger som dei gamle i eitt og alt og aldri ha lov til å hysa andre meininger enn dei.

Men eg segjer pånytt: Ver ikkje sjølvklok! Liv deg saman med kristenflokken på heimstaden din. Du vil læra mykje livsvisdom av dei gamle, um dei lite hev lese og sjeldan vore utum bygdegrensena. Og dei vil få nytt mod av deg. Gudsbarnet vil yngjast upp att når ungdomen kjem ilag med dei.

Ungdom: Reis ikkje heim att og laga til ein skule-kristendom for dykk sjølv. Det må de aldri gjera!

Den andre påminningi er denne: *Vert ein misjonsarbeidar*, kvar du kjem i verdi.

Gå inn i misjonsarbeidet med den faste fyresetnad at her vil de vera med, her i dette arbeidet vil de hjelpe til so godt de kann, arbeida, tena og ofra.

Lat aldri det verta sagt um deg, at du ikkje arbeider for misjonen.

Høyrde de at eg sa ikkje Kinamisjonen. Eg sa *misionen*. Heidningsmisjonen.

Misionen er det største og sterkeste uttrykk for Jesu Kristi internasjonalisme, den som hev til program å draga *alle* inn under Kristi kongsvelde.

IV.

«Den som sigrar, han vil eg gera til ein pilar i min Guds tempel.»

Ein pilar pryder eit hus, men framfor alt er han ei berande kraft.

Han held huset uppe.

Du kristne ungdom skal verta brukt til å føra andre til Gud, til å halda arbeidet for Guds rike uppe og bera det ut i folket.

Du skal også pryda den venekrinssen du er med i, og det arbeidet Gud gav deg.

Soleis skal også Frelsaren skriva på deg kvar du høyrer heime og kven som eig deg (vers 12).

Gud gjev dykk, ungdomar å finna denne vegen, elskar han og gå han.

Då skal de alltid ha fyre dykk ei opna dør, som ingen kann stengja att.

Fyrst ei opna dør inn til samfunnet med Gud.

So ei opna dør ut i verdi til å gje ra noko for Guds rike.

—
«Du hev halde mitt ord og ikkje forneitta mitt namn.»

Når de no kjem heim og skal taka fat på det vanlege kvardagslivet,

—
so mang ei freistung, fordi du tok vare på Guds ord.

Men det å halda Guds ord er noko meir enn berre å lesa det. Du må også *liva etter* ordet, innretta livet ditt etter det. Du må gjera det, elles hjelper det ikkje um du les aldri so mykje.

Det vil føra deg inn i mange stridar, mykje naud og kanskje også svidande skamkjensle. Det vil mangein gong驱va deg i kne og tvinga fram ei tåre.

Då fær du mykje bruk for eit rom der du kann vera áleine med Gud.

Men då skal du også på underleg vis få uppliva samfund med Gud. Då skal du få sjå at Guds kraft vert fullenda i vanmakt.

Lat aldri nokon ting i livet få deg til å smyga forbi Guds vilje i ordet. Lat andre segja at du er dum. Bry deg aldri um det. Det hev folk alltid sagt.

Den som liver etter Guds ord, hev Guds signing yver seg. Det er livsens største rikdom.

Lat meg her leggja til noko:

Um so gale hender — og det vil henda — at de ikkje alltid held dykk etter Guds ord, so må de ikkje missa modet for det. Lat aldri dei synner og feilstig de gjer, skräma dykk burt frå Gud.

Hev du gjort noko gale, hev du synda, so tilstā det. Legg aldri imot når Guds ánd tuktar deg, men lat Gud få rett. So tilgjev han deg.

Det er vondt at du bryt Guds bod.

Men det er noko som er endå verre.

Det er å kapsla syndi inne i eit vondt samvit og snu ryggen til Gud.

Det er verre!

For den ærlege skal det lukkast.

Men for den uærlege må det gå gale — tilslutt.

Hev du bore deg dumt eller stygt åt, so tilstā det for Gud.

Hev du vorte likesæl for Guds rike, so seg det.

Hev du vorte verdsleg, stolt og stor i eigne tankar, so løyn det ikkje for Gud.

Han ventar ikkje at me skal vera fullkomne, her i verdi; difor gav han oss nåde. Men han ventar at me skal vera *ærlege*, og tilstā når me gjer noko gale.

—
so mang ei freistung, fordi du tok vare på Guds ord.

Men det å halda Guds ord er noko meir enn berre å lesa det. Du må også *liva etter* ordet, innretta livet ditt etter det. Du må gjera det, elles hjelper det ikkje um du les aldri so mykje.

Det vil føra deg inn i mange stridar, mykje naud og kanskje også svidande skamkjensle. Det vil mangein gong驱va deg i kne og tvinga fram ei tåre.

Då fær du mykje bruk for eit rom der du kann vera áleine med Gud.

Men då skal du også på underleg vis få uppliva samfund med Gud. Då skal du få sjå at Guds kraft vert fullenda i vanmakt.

Lat aldri nokon ting i livet få deg til å smyga forbi Guds vilje i ordet. Lat andre segja at du er dum. Bry deg aldri um det. Det hev folk alltid sagt.

Den som liver etter Guds ord, hev Guds signing yver seg. Det er livsens største rikdom.

Lat meg her leggja til noko:

Um so gale hender — og det vil henda — at de ikkje alltid held dykk etter Guds ord, so må de ikkje missa modet for det. Lat aldri dei synner og feilstig de gjer, skräma dykk burt frå Gud.

Hev du gjort noko gale, hev du synda, so tilstā det. Legg aldri imot når Guds ánd tuktar deg, men lat Gud få rett. So tilgjev han deg.

Det er vondt at du bryt Guds bod.

Men det er noko som er endå verre.

Det er å kapsla syndi inne i eit vondt samvit og snu ryggen til Gud.

Det er verre!

For den ærlege skal det lukkast.

Men for den uærlege må det gå gale — tilslutt.

Hev du bore deg dumt eller stygt åt, so tilstā det for Gud.

Hev du vorte likesæl for Guds rike, so seg det.

Hev du vorte verdsleg, stolt og stor i eigne tankar, so løyn det ikkje for Gud.

Han ventar ikkje at me skal vera fullkomne, her i verdi; difor gav han oss nåde. Men han ventar at me skal vera *ærlege*, og tilstā når me gjer noko gale.

—
so mang ei freistung, fordi du tok vare på Guds ord.

Men det å halda Guds ord er noko meir enn berre å lesa det. Du må også *liva etter* ordet, innretta livet ditt etter det. Du må gjera det, elles hjelper det ikkje um du les aldri so mykje.

Det vil føra deg inn i mange stridar, mykje naud og kanskje også svidande skamkjensle. Det vil mangein gong驱va deg i kne og tvinga fram ei tåre.

Då fær du mykje bruk for eit rom der du kann vera áleine med Gud.

Men då skal du også på underleg vis få uppliva samfund med Gud. Då skal du få sjå at Guds kraft vert fullenda i vanmakt.

Lat aldri nokon ting i livet få deg til å smyga forbi Guds vilje i ordet. Lat andre segja at du er dum. Bry deg aldri um det. Det hev folk alltid sagt.

Den som liver etter Guds ord, hev Guds signing yver seg. Det er livsens største rikdom.

Lat meg her leggja til noko:

Um so gale hender — og det vil henda — at de ikkje alltid held dykk etter Guds ord, so må de ikkje missa modet for det. Lat aldri dei synner og feilstig de gjer, skräma dykk burt frå Gud.

Hev du gjort noko gale, hev du synda, so tilstā det. Legg aldri imot når Guds ánd tuktar deg, men lat Gud få rett. So tilgjev han deg.

Det er vondt at du bryt Guds bod.

Men det er noko som er endå verre.

Det er å kapsla syndi inne i eit vondt samvit og snu ryggen til Gud.

Det er verre!

For den ærlege skal det lukkast.

Men for den uærlege må det gå gale — tilslutt.

Hev du bore deg dumt eller stygt åt, so tilstā det for Gud.

Hev du vorte likesæl for Guds rike, so seg det